

Utunk Angliába

Az őszi szünetben néhányunknak szerencsénk volt egy fantasztikus kiránduláson részt venni, és Belgiumba, illetve Angliába ellátogatni. Fő úti célunk természetesen a britekhez vezetett; Brugge városkáját útközben tekinthettük meg.

Mindenki csaknem fél évig álmodozott a pillanatról, mikor a buszunk végre elindul Anglia felé tartva: ez október 22-én, a kora esti órákban, hosszú búcsúzkodás után meg is történt. Izgatottan vágtunk neki a hosszadalmas és fárasztó útnak, de jókedvünket még ez sem ronthatta el. Lelkes, több mint ötvenfős csapatunknak meg sem kottyantak a monoton, hosszú, több száz kilométerek, ugyanis buszon alig volt olyan pillanat, ami csendben telt el.

Kisebb-nagyobb (inkább nagyobb) időközönként rövid pihenők szakították meg utunkat, ahol mindenki kifújhatta és átmozgathatta magát. A buszon töltött hosszú éjszakánk után, másnap dél körül érkeztünk meg Belgiumba. Célunk Brugge volt, más néven észak Velencéje, mely középkori, jellegzetes épületeivel és régi-új látványosságaival kápráztatott el minket. Végigsétáltunk a beginák zárdájának kertjén, Brugge főterén, illetve kívülről megcsodáltuk a városházát és a Szent Vér Bazilikát. Nagyrésztünk a napot egy-egy belga gofrival koronázta meg, majd újra buszra ültünk, és a franciaországi Dunkerque felé vettük utunkat.

A tranzitszálláson végre, a hosszadalmas utazás után vízszintesbe helyezkedve aludhattunk el és pihenhettük ki az elmúlt két nap fáradalmait, hogy újult erővel vághassunk neki várva-várt célunknak, Angliának. Nem is olyan kicsi csoportunk másnap, kora reggel a kikötőbe, Calaisba buszozott, ahol aztán egy hatalmas kompra szálltunk, és elindultunk a doveri fehér sziklák irányába.

Első megállónk Angliában Canterbury volt, ahol is hirtelen mindenki belecsöppent a nosztalgikus, igazi angol városka hangulatába. A Canterbury katedrális előtt II. Henrik és Thomas Becket érsek történetét ismerhettük meg idegenvezetőnkől, majd saját magunk meg is tekinthettük a csodás templomot. Rövid szabadidő után Kent megyébe utaztunk; Aragóniai Katalin, VIII. Henrik feleségének Leeds kastélyába léphettünk be, mely a világ egyik legszerethetőbb kastélyaként tartják számon. Éppen egy esküvőre készültek a kastély fogadótermében, így sajnos nem tudtuk az egészet megtekinteni, azonban még így is egy gyönyörű kastélyt fedezhettünk fel. Kertjében egy sövénylabirintusban kalandozhattunk, ahová néhányunkat véletlen be is zártak.

Ezek után az izgalmak után következett az igazi: innen már a chingfordi és essexi találkozóhelyek felé vettük az irányt, ahol végre megismerkedhettünk a fogadó családainkkal. Érkezésünk után kicsomagoltunk, egy kiadós vacsora és ismerkedés, beszélgetés után kimerülten dőltünk ágyba.

Másnap reggel lelkesen számolt be egyből mindenki egymásnak az új élményeiről, aranyos vendéglátóinkról és az átmeneti otthonunkról. Második angliai napunk programjai Shakespeare és Anne Hathaway köré épültek. Stratford-upon-Avon középkori épületei között felkerestük az író szülőházát, majd egy kisebb gyaloglás után megérkeztünk felesége városszéli házához. A nagy virágoskertben ebédelni, kávézni volt lehetőségünk. A napot Shakespeare nyughelyénél, a Holy Trinity Church-nél fejeztük be.

A harmadik napon a mindenki által legjobban várt Londonba látogattunk, ahol a főváros jellegzetes nevezetességeit látogattuk meg. Napunkat a Westminster Abbey-ben kezdtük, királyok és királynők koronázási, illetve temetkezési helyén. Városnéző sétánkat innen kezdtük meg; utunkat a Big Ben, 10 Downing Street, White Hall - ahol a lovas őrséggel fényképezkedhettünk -, és a Trafalgar Square felé folytattuk. Annyi Double Decker és londoni taxi haladt el mellettünk és kísérete utunkat, hogy az embernek kedve lett volna felülni egyre, és csak egy kört tenni a városban, de programunknak még korántsem volt vége. A Piccadilly Circus hatalmas és nyüzsgő terén kapott csapatunk egy kis szabadidőt, ahol mindenki átélhette London igazi, belvárosi hangulatát. A Buckingham Palota felé vettük az irányt, ahol éppen otthon találtuk Őfelségét, de egy rövid nézelődés és fotózkodás után búcsút is intve a királynőnek a Kensington negyedbe buszoztunk. A Royal Albert Hall-t és az Albert Memorialt csodáltuk meg, melyeket Viktória királynő építtetett szeretett férje emlékére. A luxusnegyedben sikerült véletlen elcsúsznunk egy vörösszőnyeges filmpremiert is.

Másnap Cambridge-be utaztunk, az angol oktatás és építészet fellelővárában sétálhattunk itt. A családias, kedves egyetemváros belopta magát a szívünkbe. A rövid séta után megérkeztünk a King's College kápolnájához, ahol körülnéztünk, és a szabadidőnket a College udvarában, illetve a városban tölthettük el. Láttunk számos kis csónakot a Cam folyón evezni, közvetlenül a King's College mellett, és sokan álmodozhattunk, milyen is lehet ide járni. Délután Ely városába látogattunk, hol a katedrálisban angol nyelvű idegenvezetést hallgattunk végig kedves, idős hölgyektől.

A következő nap Windsorban vette kezdetét. Alapos ellenőrzésen kellett végigmennünk, hogy beléphessünk a Windsor Castle, a királyi család nyaralójának falai közé. A hatalmas és pompás termek mindenkit elkápráztattak, és átélhettük, milyen is lehet királynak vagy királynőnek lenni; illetve ezekben a bőségesen díszített, hatalmas királyi termekben és szobákban üldölni. A kastély megtekintése után a szomszédos Eton városkába gyalog látogattunk el, ahol kívülről vetettünk egy pillantást az Eton College-ra, ahol többek között David Cameron is tanult. A napot a Natural History Museumban zártuk, ahol próbáltunk minél több ritka látnivalót és érdekességet egybesűríteni két órás látogatásunkba: természetesen itt mindenki akár egy vagy több napot is el tudott volna tölteni.

Vegyes érzelmekkel érkeztünk vissza fogadócsaládjaink otthonába, hiszen eljött az utolsó este, amit náluk tölthettünk. Mindenkinek búcsúzkodással, pakolászással teltek a hátralevő órák; készültünk az utolsó napunkra, amit újra Londonban töltöttünk.

Reggel, a későbbi viszontlátást remélve elbúcsúztunk fogadócsaládjainktól, bőröndjeinket bepakoltuk a buszba, és elindultunk utolsó úti célunk felé, City of London-ba. Napunk első fele a Tower of Londonról szólt. Itt megtekintettük a középkori páncélgyűjteményt, és a várfalról remek kilátás nyílt a Temzére és a Tower-hídra. A Towerban találkozhattunk befeaterőkkel és örökökkel is, illetve a délelőtti folyamán középkori figurák is megelevenedtek a vár falain belül. Hosszú napunk folytatásában a Szent Pál Székesegyházat néztük meg, és a Millenium Bridge gyaloghídon átkelve a Globe színház felé vettük az irányt. Itt belecsöppenhettünk a Shakespeare-i színházvilágba, és egy rendkívül élvezetes idegenvezetést hallgattunk meg. Ezután metróra szálltunk, mivel a busznak állnia kellett az út előtt, illetve kipróbáltuk a londoni tömegközlekedést vonat formájában is. Greenwichbe érkeztünk, ahol az útra való bevásárlás után a csillagvizsgálóba sétáltunk fel. Itt a ködös idő ellenére is az esti órákban már gyönyörű

kilátás nyílt London kivilágított épületeire és a városra, ami felett egy zöld lézer csík jelezte 0. hosszúsági fokot.

Nemsokára, az esti órákban buszra szálltunk, és hazafelé indultunk, búcsút véve Angliától a Csalagúton való átkelés előtt. Azt hiszem, mindenki nevében mondhatom, hogy nagyon jól esett hazajönni, de ugyanolyan jól esett volna még maradni is; ez a kicsivel több, mint egy hét olyan hamar elszállt, hogy az ember így visszaemlékezve vissza akarna menni, újra és újra átélni a mögöttünk levő napokat. Csoportunk egy újabb hosszú, ezúttal hazaútnak nézett elébe, de már életre szóló, felejthetetlen élményekkel a tarsolyainkban.